

Az ítéltábla dr. Kovács Miklós ügyvéd által képviselt **I.r., II.r., III.r., kk. IV.r., kk.V. felpereseknek** dr. Horváth Péter ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Vas Megyei Bíróság 2011. január 17. napján kelt 17.P.20.792/2008/57. számú ítéletével szemben, az I-V.r. felperesek által 60., 61. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 120.000.-(Egyszázhuszezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 301.600.-(Háromszázegyezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperesek keresetükben kártérítés megfizetésére kérték az alperes kötelezését. Egyrészt a felperesi épületekben okozott károkra, másrészt az ingatlanuk forgalmi értékcsökkenését előidéző alperesi magatartásra hivatkoztak. Ezen túlmenően nem vagyoni kárigénnyel éltek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Vas Megyei Bíróság a P.20.782/2004/68. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek fejenként egyenlő arányban összesen 300.000,- Ft nem vagyoni kártérítést, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A Győri Ítéltábla a Pf.III.20.311/2007/4. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesek épületében bekövetkezett károk megtérítése iránti keresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, míg a per főtárgya tekintetében megfellebbezett egyéb rendelkezéseit (a nem vagyoni kártérítés és az ingatlan forgalmi értékcsökkenésén alapuló kártérítés tekintetében) helybenhagyta.

A megismételt eljárásra további - elsősorban szakértői - bizonyítás lefolytatását írta elő.

A felperesek a megismételt eljárás során az épületekben okozott kár megtérítése címén 4.725.949,- Ft és kamatai megfizetésére kérték az alperest kötelezni, míg keresetüket az ingatlan forgalmi értékében az alperes 2008. utáni magatartásával okozott 300.000,- Ft értékcsökkenésre és kamataira is kiterjesztették.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során meghozott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 400.000.-Ft + Áfa perköltséget. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült illetéket és szakértői díjat az állam viseli.

Ítélete indokolásában megállapította, hogy a **helység 1-i ...** hrsz. alatti ingatlant az I.r. felperes és néhai felesége 1986-ban vásárolták, a következő évtől lakták.

Az ingatlan eredetileg egy több, mint 100 éve épült, előkert nélküli, északi oldalhatáron álló szoba-konyhás, az utcára merőleges gerincű kontyolt nyeregtetős lakóház volt. 1989-ben építési engedély alapján oldalkerti bővítménnyel toldották meg és belső átalakításokat végeztek. 1990. és 1995. között több ütemben további bővítéseket és átalakításokat végeztek, az utcai részen üzlet funkciójú toldalékot építettek. Ehhez hozzákapcsolták az eredeti épület utcai szobáját és egy WC csoportot alakítottak ki. Későbbiek során az üzletek alaprajzát ismételten módosították, oldalkerti toldalékként WC blokkal bővítették, így egy vegyesbolt és egy italbolt alakult ki. Ezt követően az északi oldalhatáron álló keleti toldalék került kialakításra, mely több helyiséggel bővítette a lakást. A keleti lakásbővítés toldalékaként garázst hoztak létre, továbbá raktárt építettek. A fenti építési munkák egy része építési engedély nélkül készült, másik része pedig az engedélytől eltérően.

Az alperes a szomszédos, **helység 1-i ...** hrsz-ú ingatlanak a tulajdonosa, 1996-ban vásárolta azt. A korábbi tulajdonos az ingatlant bérbeadás útján hasznosította. 1974 szeptemberétől gépkocsipihenő, akkumulátortöltő és gépkocsi telephely céljára vették bérbe. 1978-tól 1994. december 31-ig az ingatlan bútorraktárként funkcionált. Az alperes 1998-ban költözött be, de teherfuvarozó vállalkozói tevékenységéhez 1996. év végétől már telephelyként használta az ingatlant.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a Sárvári Városi Bíróság P.20.644/2001/16. számú, 2003. március 12. napján kelt ítéletével kötelezte az alperest az ingatlanán tárolt szemcsés anyagoknak legalább 3 oldalról körülhatárolt, szeltetővel fedett tárolóba történő elhelyezésére, továbbá 250.000,- Ft kártérítés megfizetésére. Utóbbi az alperesi tevékenységgel a felperesi lakóépületben okozott károk kompenzálására szolgált. A Vas Megyei Bíróság a Pf.20.447/2003/3. számú ítéletében az alperesi magatartással okozott 250.000,- Ft kár tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az alperesi ingatlanon 1997-től tehergépkocsik, vontatók, pótkocsik álltak. A területen különböző adalékanyagokat tároltak, hétvégeként karbantartási, javítási munkákat végeztek.

Az alperes 2001-ben az udvart szilárd burkolattal látta el, 2000. második felében három oldalról zárt, felülnyitott tárolószerkezetet készített. 2005 áprilisában a telephely működését megszüntette, alkalomszerűen azonban továbbra is parkolnak tehergépjárművek az ingatlanon, azok javítását végzik ott.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint az ingatlanban a következő károsodások tapasztalhatóak: a belsőben:

- 1.) a konyhában a nyugati fal felső részén a sarokban 2-3 mm megnyílású függőleges repedés;
- 2.) ugyanitt a csempéken alig látható háló hajszálrepedés;
- 3.) a küszöbnél a padlólap összeroppedezett;
- 4.) az étkező mennyezete repedezett, az álmennyezet kirajzolódik;
- 5.) a nappaliban az udvari főfal mellett a holkeren megnyílt repedés látható;
- 6.) a tető fatartói elmozdultak, a csomópontok elváltak, az egyes elemek elfordultak, elcsavarodtak, a mellékállásokban a szarufák a középszelemenről 4-5 cm-t vízszintes irányban lecsúsztak, ez az elcsúszás a sárgarendánál kb. 10-... cm.

A külső homlokzaton:

- 7.) az utcai falon a szomszéd felőli sarkon a csatorna kifolyás mellett ferde repedések;
- 8.) a szomszéd felőli oldalon a fal síkja kifelé dől, a régi épület fala kb. 8 cm-t kibillent a mellette lévő újabb falhoz képest;
- 9.) a csatorna kifolyás mellett ferde alapozású repedés, a lábazon vizesedési foltok;
- 10.) a hátsó udvari melléképület (korábban istálló) hátsó fala és ideiglenes jellegű fa földeme újjá lett építve, a belső oldali falon függőleges repedések vannak.

A felperesi ingatlan egy alapvetően rendezetlen, csak felszínesen karbantartott épület, amely átalakításánál az egyes bővítéseket engedélyezték, de az épületen semmiféle építész-, illetőleg tartószerkezeti koncepció nem látszik.

A felperesi épületen látható károsodások egyértelműen az épület elhasználódott, szakszerűtlenül megépített, illetőleg hibásan javított tartószerkezetei miatt következtek be.

A felperesi ingatlan esetében az alapvetően hibás, károsodást okozó szerkezetek:

- a szakszerűtlenül megépített, nem állékony tetőszerkezet,
- a merítés (koszorú) nélküli épületrészek, meg nem támasztott falak,
- a nem kellő mélységű, ismeretlen szélességű sávalap,
- a megadatlan vízelvezetés.

A bíróság megállapítása szerint az alperesi tevékenység 2003 szeptemberét követően semmiféle károsodást nem okozott a felperesi ingatlanban. Az ezt követően bekövetkezett károsodás egyértelműen a felperesi ingatlan belső hibáiból és hiányosságaiból származik. A 2003. évet követően elvégzett javítások teljesen szakszerűtlenek voltak, ezek azt eredményezték, hogy tovább folytatódott az épület belső hibáiból eredő károsodás, és ez jelenleg már veszélyes mértékűvé vált.

A felperesi ingatlan előtti főúton bonyolódó forgalomból adódó rezgés elősegíthette a tetőn és a falakon megindult elmozdulások megindulását. Az instabil tető azonban már hosszú ideje önálló mozgásokat végez.

A felperesi főépület melletti kerítés lebontása statikai problémát nem okozott, mert a kerítésnek statikai funkciót nem lehet tulajdonítani.

Nem volt megállapítható, hogy a felperesi melléképületben az alperes kárt okozott, a felperesek az épületet ugyanis újjáépítették, így nem lehetett megállapítani, hogy mikor, milyen károkozás történt.

Az elsőfokú ítéleti megállapítás szerint az alperesi ingatlan jelenleg nem telephelyként funkcionál, a rajta megvalósuló tehergépjármű forgalom a felperesi ingatlan irányában szükségtelen zavarást nem valósít meg. Az ingatlan felperesek általi megvásárlásakor fennálló állapothoz képest a nem telephelyként üzemelő, de tehergépjármű forgalmat bonyolító alperesi magatartás nem eredményez értékcsökkenést.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában mindenekelőtt kiemelte, hogy a felperesek, illetve jogelődjük, valamint az alperes között korábban folyamatban volt per során a 2003. szeptember 23-át megelőzően bekövetkezett épületkárok tekintetében jogerős ítélet született, így a 2003. szeptemberét követően bekövetkezett károsodást kellett a bíróságnak vizsgálnia. Kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy ezt követően is folytatódott a falak elmozdulása, így a bíróság a megismételt eljárásban statikai, geotechnikai, illetve talajmechanikai szakértő perbevezetésével vizsgálta ezen folyamatok és az alperes magatartása közötti okozati összefüggést. "A" szakértő megállapítása szerint a károsodásban 20 %-os mértékű az alperesi ingatlanon közlekedő kamionok dinamikus hatásának szerepe. Ezzel szemben a felperesek által felkért "B" szakvéleményében úgy foglalt állást, hogy az épületkár teljes egészében az alperesi magatartással áll okozati összefüggésben. Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel a Pp.182. § (3) bekezdése szerint rendelkezett a szakértői megállapítások közötti ellentmondások feloldásáról: meghallgatta a szakértőket, az ellentmondások feloldása nem járt eredménnyel, így a Pp.183. § (2) bekezdése alapján a Műszaki Igazságügyi Szakértői Testületet rendelte ki. A szakértői testület az alapperben eljáró "C" szakértő megállapításaival egyetértett, "D" és "B" megállapításait azonban szakmailag nem tartotta elfogadhatónak, részletesen ismertette azok szakmai hibáit.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rámutatott arra, hogy a testület szakvéleménye a korábban beszerzett szakértői véleményekkel egyenrangú, ugyanakkor a Pp.183. § (2) bekezdése megkívánta a testület kirendelését, hisz a korábbi szakvélemények ellentmondásait fel kellett tární. A bíróság tájékoztatását követően a felperesek a szakértői testület és az általuk csatolt magánszakértői vélemény közötti ellentét feloldására további bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. Erre figyelemmel a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével a bíróság a szakértői testület véleményét elfogadva megállapította, hogy a 2003. szeptemberét követően bekövetkezett károk nem állnak okozati összefüggésben az alperes tevékenységével. Erre figyelemmel nem állnak fenn a kártérítés Ptk.345. §-ában meghatározott feltételei.

Az elsőfokú bíróság a forgalmi értékcsökkenésre alapított kereseti kérelem elbírálása során értékelte, hogy amikor a felperesek az ingatlanukat megvásárolták, az alperesi ingatlant már nem lakás céljára, hanem egyéb célra hasznosították. A Ptk.100. § alkalmazása során a szükségtelen zavarás fennállását akként kell vizsgálni, hogy a már korábban ott lévő épület adottságait kell figyelembe venni (Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.21.880/2001/5). Az ingatlanforgalmi szakértő kiegészítő szakvéleményében utalt arra, hogy a forgalmi értéket az ingatlan előtti nagy teherforgalmú út léte és annak paraméterei kedvezőtlenül befolyásolják. Ugyanakkor - figyelemmel a szakértői véleményre - a bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperesi ingatlan megvásárláskori állapotához képest a nem telephelyként üzemelő, de tehergépjármű forgalmat bonyolító alperesi magatartás nem okoz értékcsökkenést. Az

alperes részéről tehát e tekintetben szükségtelen zavarás nem állapítható meg, így a Ptk.100. és 339. §-ára alapítva előterjesztett kereseti kérelmet is megalapozatlannak ítélte.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérték. Álláspontjuk szerint sem a kirendelt szakértő, sem pedig a szakértői testület nem végezte el azokat a méréseket és számításokat, amelyeket az ítélet tábla a korábbi hatályon kívül helyező végzésében előírt.

Utaltak arra, hogy a felperesi épület bővítésével kapcsolatosan minden esetben rendelkeztek építési és egyéb szakhatósági engedélyekkel.

Kifogásolták, hogy a ház falához épített támfalat az alperes önhatalmúlag bontotta el. A melléképületet az alperes rongálta meg. Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság ugyanúgy figyelmen kívül hagyta, mint azt, hogy az alperesi ingatlanon végbemenő teherforgalom állandó dübörgéssel, rezgéssel hat a felperesi ingatlanra.

Kifogásolták, hogy a közúti forgalomból eredő rezgések nagysága és hatása tekintetében szakértői bizonyítás nem történt, csak feltételezésekre hagyatkozott a kirendelt szakértő és a testület.

Az elsőfokú bíróság helyszíni szemlét nem tartott, tévesen minősítette az ingatlant többszáz évesnek.

Téves az az ítéleti megállapítás is, hogy az alperesi ingatlan nem funkcionál telephelyként.

Fellebbezésük szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelő szakértőket rendelt ki, az ítélet tábla végzése szerint statikai, geotechnikai, illetve talajmechanikai szakértőt kellett volna kirendelni. A kirendelt szakértők azonban kellő szakértelemmel nem rendelkeztek.

A forgalmi értékcsökkenés bekövetkeztét és összegét a kirendelt szakértői vélemény is alátámasztotta.

A fentiekben túl hivatkoztak az alperesi tevékenységnek a felperesi életminőséggel kapcsolatos káros következményeire (zaj, por).

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyására irányult.

A felperesek fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az ítélet tábla a felperesek fellebbezésében foglaltakra tekintettel mindenekelőtt kiemeli, hogy az alperesi tevékenység által keltett zaj- és porhatás által a felpereseknél, illetve jogelődjüknel okozott személyiségi jogsérelem (a testi épségük és egészséghez való joguk sérelme) a nem vagyoni kártérítés iránti igény alapját képezte. Ennek elbírálására a Vas Megyei Bíróság P.20.782/2004/68. számú ítéletében sor került. Az alperest nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés a Győri Ítélet tábla Pf.III.20.311/2007/4. számú részítéletével jogerőre emelkedett. Erre és a Pp. 229. § (1) bekezdésére figyelemmel sem a megismételt eljárásnak, sem pedig a jelen másodfokú eljárásnak nem képezte és nem képezhetette tárgyát az ebbe a körbe tartozó felperesi hivatkozások újabb elbírálása.

A fentebb megjelölt ítéleti rendelkezésekkel ugyancsak jogerős elbírálást nyert az alperesi tevékenység által a felperesi ingatlanban okozott értékcsökkenés iránti kártérítési igény elutasítása. A felperesek a megismételt eljárás során újfent ilyen igénnyel éltek, követelésüket azonban az alperesnek a 2008-tól megvalósított - azaz a korábbi

határozatokkal el nem bíralt - magatartására alapították. Ebben a körben a fentebb felhívott jogszabályi rendelkezésre figyelemmel tehát csupán ezen - időben korlátozott - alperesi magatartás érdemi értékelésére volt eljárásjogi lehetőség.

Az alperesi magatartás által a felperesi épületek állagában okozott kár megtérítése iránti felperesi igény - ahogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rámutatott - a 2003 szeptemberéig okozott károk tekintetében a Vas Megyei Bíróság helybenhagyó ítélete folytán a Sárvári Városi Bíróság ítéleti rendelkezésében szintén elbírálást nyert. Ezen a jogcímen tehát a 2003 szeptemberétől bekövetkezett károk megtérítése iránti igény érdemi elbírálására volt kizárólag eljárásjogi lehetőség.

A megismételt elsőfokú eljárásnak és ezen keresztül a másodfokú eljárásnak tehát a fenti körülmények határozzák meg a kereteit.

Az elsőfokú bíróság ebben körben a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást az eljárásjogi rendelkezéseknek megfelelően, és az ítéletkorábbi hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatás figyelembe vételével lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű, logikai ellentmondástól mentes, a Pp. 206. § (1) bekezdésének maradéktalanul megfelelő mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. Döntésével és annak indokaival az ítéletkorábbi egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az alperesi ingatlan tehergépjármű forgalma és a felperesi épületekben bekövetkezett károk közötti okozati összefüggés vizsgálata körében az elsőfokú bíróság **"D"** személyében a szükséges - statikai, geotechnikai, talajmechanikai - kompetenciával bíró szakértőt rendelte ki. A szakértő kiegészített szakvéleményének, továbbá a felperesek által felkért magánszakértőnek, **"B"**nak a megállapításai között részben ellentmondások voltak, melyeket a Pp.182. § (3) bekezdése szerinti eljárás során, a szakértők meghallgatása útján sem sikerült maradéktalanul feloldani. Ezt követően az elsőfokú bíróság a fenti körülmények által indokoltan, a Pp.183. § (2) bekezdésében foglaltak megfelelő alkalmazásával rendelkezett a Műszaki Igazságügyi Szakértői Testület szakvéleményének beszerzése iránt. A testület szakvéleményében mind **"D"**, mind pedig **"B"** megállapításaitól eltérő megállapításokra jutott. Ezen megállapításait megfelelően alátámasztotta a felperesi épületek műszaki paramétereinek, szerkezeti elemeinek részletes szakmai elemzésével. **"A"**, valamint **"B"** szakértői megállapításait is részletesen vizsgálva kitért azok szakmai hibáira is. A testület a szakértői véleményében egyértelműen akként foglalt állást, hogy a felperesi épületek állagromlása és az alperesi ingatlanon zajló tehergépjármű-forgalom között okozati összefüggés nincs, az épületben bekövetkező károkat a hibás szerkezetek okozzák.

A felperesek a testület megállapításait az általuk felkért magánszakértő szakmai észrevételeire hivatkozással vitatták ugyan, de a bíróság e körben adott tájékoztatására és felhívására úgy nyilatkoztak, hogy a szakértői testület és a magánszakértői vélemény közötti ellentmondások feltárása érdekében bizonyítási indítvánnyal nem élnek, nem kérik a szakvéleményt adó testület tagjainak meghallgatását.

A fentiek tükrében az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok - elsősorban a fentebb megjelölt szakértői vélemények megállapításainak - Pp.206. § (1) bekezdése szerinti megfelelő mérlegelésével foglalt állást akként, hogy a perben nem nyert bizonyítást a felperesi épületekben bekövetkezett kár és az alperesi magatartás közötti okozati összefüggés. Az okozati összefüggésnek, mint a kártérítési felelősség egyik konjunktív

feltételének a hiányára figyelemmel megalapozottan utasította el a felperesek ebben a keretben előterjesztett kártérítési követelését.

A felperesek fellebbezésükhöz ugyan ismételten csatolták "B"-nek a testület szakvéleményével kapcsolatosan előterjesztett szakmai észrevételeit, ezek azonban a korábban kifejtettek szerint már az elsőfokú bíróságnak is a rendelkezésére álltak. Az abban foglaltakra figyelemmel tájékoztatta a bíróság a felpereseket a szakértői megállapítások közötti ellentmondás feloldásának további lehetőségéről és szükségességéről, az ezzel kapcsolatos eljárásjogi keretokről, és az ebben foglaltakra is kiterjedő mérlegeléssel fogadta el a perben ítélete alapjául a szakértői testület szakvéleményének megállapításait.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 100. §-ára és a Ptk.339. § (1) bekezdésére hivatkozással a felperesi ingatlan forgalmi értékcsökkenése tekintetében előterjesztett kereseti kérelem elbírálása során "C" ingatlanforgalmi szakértő megállapításainak és a perben feltárt egyéb releváns körülményeknek a megfelelő egybevetésével foglalt állást akként, hogy az alperes részéről 2008-at követően nem valósult meg olyan, a felpereseket szükségtelenül zavarónak minősülő magatartás, amely a felperesi ingatlan forgalmi értékének csökkenését okozná. A szükségtelen zavarás vizsgálata során helyesen tulajdonított az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget annak, hogy az alperesi ingatlant korábban, az alperes jogelődei sem lakás céljára használták, a felperesek ingatlanvásárlásakor az alperesi ingatlant már egyéb célra hasznosították, azaz a kertvárosias környezetbe nem illő ingatlanhasznosítás esetleges forgalmi értékre gyakorolt csökkentő hatása a felperesek ingatlanvásárlásakor is már fennállt, ez tehát az alperes 2008-at követő magatartásával okozati összefüggésbe nem hozható. A felperesi ingatlan forgalmi értékét kedvezőtlenül befolyásolja ugyan az ingatlan előtti nagy forgalmú út léte és annak paraméterei, ez azonban az alperesi magatartással szintúgy nem áll okozati összefüggésben. A kifejtettekre figyelemmel e tekintetben is megalapozott az elsőfokú ítéletnek a felperesi keresetet elutasító rendelkezése.

A felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel az ítélet tábla a továbbiakban utal arra is, hogy a melléképületben okozott kár iránt érvényesített felperesi igény alapjául szolgáló tényállításaikat a felperesek nem bizonyították, e tekintetben bizonyítást sem ajánlottak fel, az alperes jogellenes károkozó magatartása nem volt megállapítható.

Azt alappal kifogásolja ugyan a felperesi fellebbezés, hogy az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben a felperesi ingatlan nem többszáz éves, az erre irányuló ítéleti megállapítás azonban csak elírás, a felperesi ingatlanon lévő utcafronti épületrész kora valójában a szakértői véleményekben foglaltaknak és a korábbi elsőfokú ítéletben rögzítetteknek megfelelően több, mint száz évesre tehető. A megismételt eljárás eredményeképpen meghozott elsőfokú ítélet ettől eltérő - elíráson alapuló - megállapítása a per érdemi eldöntésére kihatással nem bír, hisz a szakértői megállapítások (és ezeken keresztül az elsőfokú bíróság ítéleti döntése is) egyaránt az épület tényleges életkorát vették alapul.

Az ítélet tábla a kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező felpereseket pedig a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja szerint megállapítható összegnek a (6) bekezdésben foglaltak szerinti - a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló - mérséklése útján meghatározott, és az áfát is

magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség alperes javára való megfizetésére.

A felperesek személyes költségmentességére és a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet ... § (1) bekezdésében és 14. §-ában foglaltakra figyelemmel a feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Győr, 2012. február 6. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Zámbó Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: